

SERGI BARNILS
Temps enrere

Edita:
Canals Galeria d'Art

Textos:
Gabriel Ferrater
Ramon Balasch

Col·labora:
Galeria Atelier Barcelona

Fotografia:
Josep Casanova
Sergi Barnils

Disseny:
Neus Colet

Emmarcació obra:
Marta Miret (Erai Marcs)

Arxiu:
Alex Barnils Vidal

Imprimeix:
Format Digital

Gabriel Ferrater al balcó de casa seva a la Rambla de Ribatallada de Sant Cugat

TEMPS ENRERE

Gabriel Ferrater es retratava així: «Vaig néixer a Reus el 20 de maig del 22.» D'aquest 22 en fa cent d'anys i 22 són els poemes revisitats per Sergi Barnils. I afegia: «Els altres fets de la meua vida són de més incerta descripció i són més difícils de datar. M'agrada la ginebra amb gel, la pintura de Rembrandt, els turmells joves i el silenci. Detesto les cases on fa fred i les ideologies.» El 27 d'abril de 1972 moria a Sant Cugat del Vallès, un fet perfectament descriptible. I d'aquest 72 en fa cinquanta anys.

Aquests dos fets han mobilitzat dos santcugatencs de pedra picada que han viscut com creixia el mite Ferrater a la ciutat que el va acollir. Són l'incansable galerista Josep Canals i l'entusiasta Sergi Barnils, amb cinquanta anys de complicitats a l'esquena, que engeguen una exposició itinerant de petits formats, a partir de l'obra poètica de Gabriel Ferrater. «Ara els fotografiarem tots –em diu el pintor–, i amb la Marta Miret, que és l'emmarcadora que em fa meravelles i em dignifica l'obra, hi posarem uns paspartús blancs, perquè estan fetes sobre cartró. I en prepararem un catàleg amb disseny de Neus Colet.»

Sigui com sigui, la cal·ligrafia barniliana s'ancora en dos cartrons una mica més grans que són com un doble frontispici solar i lunar, així:

*Els ocells de la llum se'n van a jóc
i ens deixen a les branques un subtil
tremolor de petites veritats.*

«Són els primers versos de “Diumenge”.¹ Una evocació que trobo preciosa. No en va –precisa Barnils– va ser la primera peça que vaig treballar. Perquè les dues primeres, per entrar en acció i en calor, les vaig fer amb un format una mica més gran. Una vegada vaig començar a tenir clar el concepte de tot el gruix de l'obra que faria, ja vaig disminuir el format. La de “Diumenge”.¹ i la de

“Confidència”² fan 50 x 50 cm i la resta 30 x 30 cm. Vam triar una mida petita per poder-hi disfrutar, perquè en aquestes peces tan petites t'hi aboques d'una altra manera. És una lluita més íntima, on les qualitats de la matèria es poden treballar amb més detall. Utilitzo la meua tècnica encàustica i tècnica mixta, amb olis, amb ceres d'oli, acrílic i també “impressió” (no digital), “impressió” amb cartró ondulat, oli amb vernís, amb “pressió”, com si fos un gravat que passés pel tòrcul. En comptes de tòrcul eren les meves sabates, com si trepitgés raïm, amb el cartró ondulat. Ha estat preciós. Ha sigut una experiència molt estimulant. Si els girem, s'hi pot veure l'empremta, els penediments, fases que no m'agradaven i hi tornava a insistir. És un cartró gruixut, treballat amb l'encàustica.»

«Si ens fixem en la part de concepte –confessa el pintor–, a vegades, sincerament, intentava entendre el que el poeta volia dir –no són fàcils els poemes d'en Ferrater–, però així m'hi vaig anar ficant a dintre. I vaig començar escrivint amb un llenguatge molt geomètric, que gairebé es confon amb la meua cal·ligrafia de sempre, amb els símbols que faig servir a la meua obra. Vaig escriure l'inici del poema. I així ho he anat fent en tots. En alguns, perquè m'ha semblat que s'havien de dir més coses, he sigut més llarg, i en d'altres he sigut més sobri.»

*Cal perdre l'ànima d'arbust. Un altre
sentiment transitori s'ha gastat.*

«Es tracta de la caiguda d'una típica tarda de “Diumenge”.¹ –evoca el pintor–, en què el poeta torna d'una sortida al camp, i fa una sèrie de consideracions sobre el pas del temps. Em recorda d'alguna manera el llibre d'Esclesiastès: “Vanitat de vanitats.” El temps passa. I el que era ahir és igual que el que és avui. I el que és avui igual que el que serà demà. Aquí hi veig un bon retall d'aquesta filosofia de Salomó. Hi he posat els tres primers

versos. No hi he pogut posar, és clar, el poema sencer perquè amb això ja n'hi havia prou. Ja és prou dens en Ferrater com per agafar a cada obra tot el poema. I per què l'obra està ambientada amb aquest cadmi? Perquè la claror se'n va amb aquests cels rogencs, almenys els que tenim al Vallès Occidental. Ell havia estat aquí i per això opto per aquests vermellorsos de posta de sol, exagerant una mica la nota.»

I el poema segueix:

*Ens aixequem, i amb por de no saber
retrobar a temps qui som i què volem,*

«Aquí ja hi ha un problema existencial...—talla el pintor.»

*anem tornant ben poc a poc. La tarda,
la brasa imatge nostra, nerviosa
però abnegada mare de la cendra,
s'apaga, i es respira la pudor
del tabac refredat.*

Després, el poema descriu l'arribada a la ciutat, com veu els que s'han quedat allà, i diu:

*i que ara surten
dels balls i de les coves de penombra
gelatinosa, i tots trepitgem besos
que la tarda ha endurit, i ara es parteixen
en dues valves, com un musclo, i cauen.*

«És a dir, es troba amb aquells que han viscut una vida com de caverna —s'esplaia el pintor—. Per mi, jo hi veig aquí el lament que has desaprofitat aquell regal que et dona la naturalesa, les llums, els cants dels ocells. Penso que tot això es trobava en el cor del poeta quan descriu aquest moment. Volent dir, tarda malaguanyada. Nosaltres hem deixat la naturalesa i ara tornem cap allà on hi ha la pudor del tabac i la gent que surt dels bars, tal com ell ho descriu molt bé: «Surten / dels balls i de les coves de penombra / gelatinosa. Una bona descripció». I encara hi afegeix una sarcàstica escena de realisme italià:

*Un nen que se li ha reventat el globus
llança un plor viperí. Tots ens mirem
i riem satisfets. Cap de nosaltres
no es veu amunt per l'escala dels éssers.*

«Aquí és humil el poeta. Què som nosaltres? Per mi aquí torna a Ecclesiastès: «Vanitat de vanitats. Tot és vanitat.» La veritat és que ell no acaba així. El llibre d'Ecclesiastès acaba dient que el bo de l'ésser humà és estimar Déu i que fer la seva voluntat és el millor. Ecclesiastès també parla del treball. De la importància del treball i de fugir de l'oci. Quan diu que una de les coses millors de l'home és sentir-se satisfet del seu treball sota el sol i pot dir que estimulant és això que he fet. I això els que ens dediquem a coses creatives ho tenim clar. És una manera de dir: Què és l'home, la dona, què som? Ben poca cosa. Som ben poca cosa. Aquesta humilitat que té aquí Ferrater va molt lligada amb els relats dels llibres dels Salms, etcètera. Jo hi veig Bíblia aquí. No sé si la llegia gaire, però jo crec que sí. I veig Bíblia en tot això.»

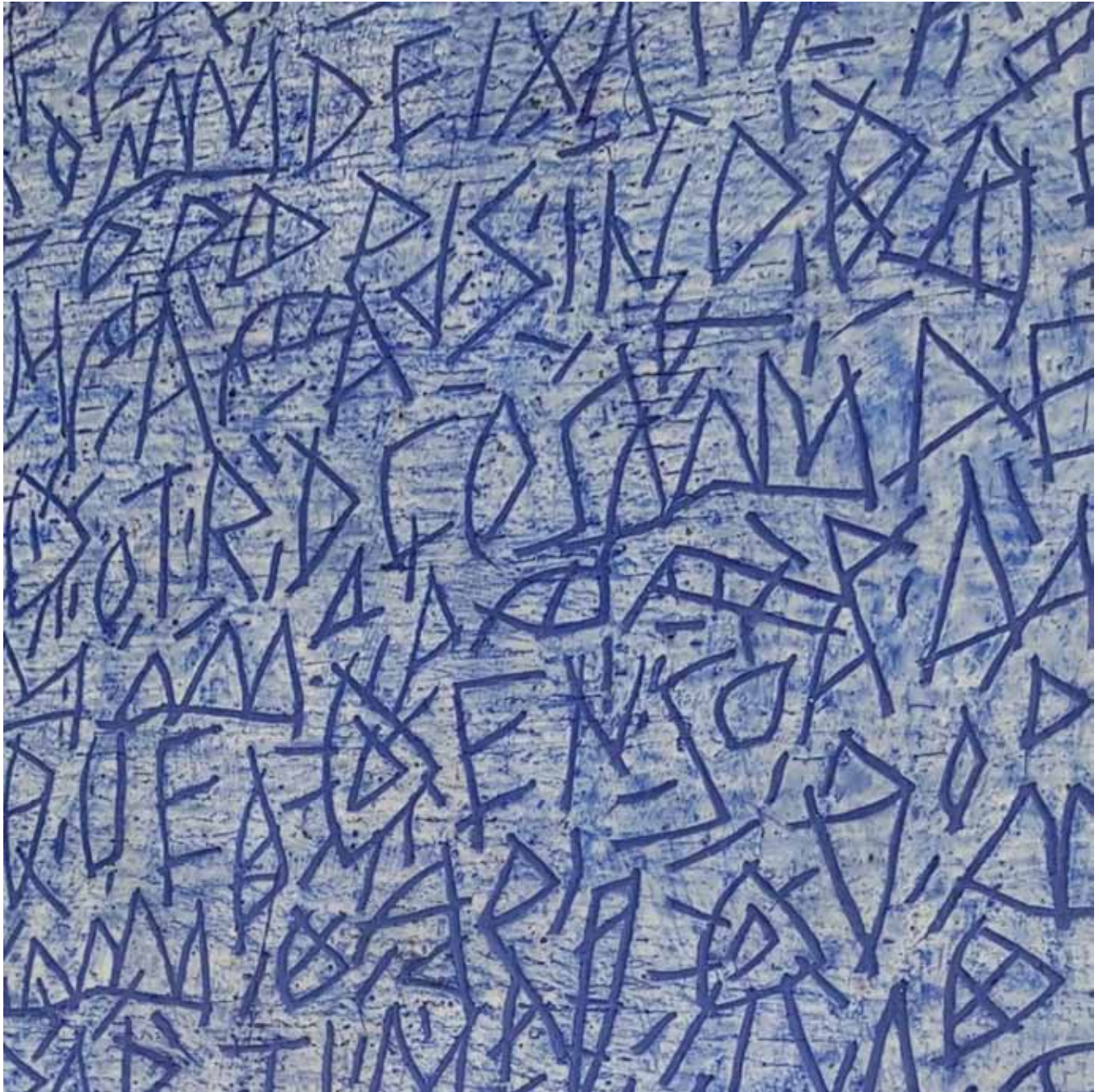
Barnils va abordar tot seguit «La confidència»,² també de 50 x 50 cm, que comença així:

*Tots els llums de la nit són dins els trossos
de gel, que ens repartim i no bevem.*

«El poema parla d'un incident o accident o mala cosa que hi ha hagut en un institut. Una noia que ha estat abusada, etc. I vaig optar per un canvi de registre cromàtic. Aquí he posat el blau perquè parla de la part tenebrosa de l'ésser humà, que en tenim moltes, la part fosca, que tots tenim a dins. I per què el blau? Perquè és com el contrapès. Vinga, sortim d'aquesta tenebra i d'aquests colors sords i pesants! I agafem el blau, que és el color de l'esperança, el color de l'eternitat, el color de les coses que no caducaran mai, i el color de la catarsi, per purificar-nos i per elevar-nos per damunt d'aquest llistó que tenim tan baix.»

DIUMENGE - tècnica mixta sobre cartó - 50 x 50 cm - 2022 - fragment

LA CONFIDÈNCIA - tècnica mixta sobre cartó - 50 x 50 cm - 2022 - fragment

Sota aquestes premisses s'organitzen les 23 peces que segueixen, que constitueixen una tria intel·ligent i molt personal. Hi tenen el seu lloc destacat «In memoriam», el més important oratori de la Guerra Civil, «A mig matí», «Temps enrere», «Un pas insegur», l'inoblidable «Cambra de tardor», «Caragol», «La vida furtiva», «Tant no turmenta», «L'Oncle», «Els innocents», «Guineu», «Boira», «Bosc», «Corda», «Fill», «Riure», «Aniversari», «Tibi soli peccavi».

Totes són pintures monocromes. I totes reiteren el mateix procediment. Es podria dir que el poeta i el pintor s'han trobat. Ell ho va escriure en el seu moment ara fa entre cinquanta i setanta anys enrere.

«A partir d'aquest material –afirma rotund el pintor– que ens deixa de bon poeta –que ho és, ja ho crec que ho és–, a partir d'això he treballat. Inclús els colors tenen a veure amb tot aquest món, amb la part narrativa, amb la part lírica, la part espiritual que hi pot haver aquí, a part de les emocions d'en Ferrater. He de confessar que hi predominen els colors sords i pesants. En la meua obra en general hi ha molt esclat de color. Aquí, com que he vist que hi ha poemes que porten cua, el color va d'acord amb la filosofia vital ferrateriana.»

N'hi ha, encara, tres poemes que mereixen un comentari a part. A «Sabers»,³ Ferrater recorda:

*Pujo l'escala del metro
de pressa, que se m'ha fet tard.
Ja fa mitja hora que tenia
una altra escala per pujar.*

«Els dos primers versets ja són una càrrega de suggeriments –subratlla el pintor–: en què devia pensar Ferrater quan deia que “Ja fa mitja hora que tenia una altra escala per pujar”? S'accepten tota mena d'interpretacions, però hi veig una escala més important que la del metro. Una escala que podria ser gairebé existencial, que té a veure amb les seves visions, amb el seu tarannà i la seva visió del món. I també la part espiritual.»

I precisava: «Ja deia que depèn de cada poema i de l'emoció que jo sentia en aquell moment. Però, per exemple, aquesta amb aquest groc de cadmi a mi em va cridar l'atenció perquè parla de “Josep Carner”.⁴ Veus? Grocs. Em van venir de seguida les llums solars, la naturalesa, la vida de pagès, i aquests colors que sobresurten d'aquests monocroms. “Josep Carner”, aquell que ens deia:

*Ai casa tan camperola,⁵
Déu me la guardi de mal!
En sa eixida, tota sola,
hi ha una malva reial.*

Aquí hi ha tot això, però, és clar, a partir de la poesia que ens fa Gabriel Ferrater. Només cal veure el verd maragda i el groc llimona d'aquesta peça. També són emocions diferents, i no podem anar-les comentant una a una.»

Barnils té interès a explicitar una de les obres més reeixida que es titula «La ciutat»,⁵ sobretot en la part tècnica. «Aquí hi ha un treball amb quatre dimensions: una part, absolutament invisible, que representaria el més enllà; la part, d'aquests blanquinosos enfarinats, que es veuen per aquí; el groc que seria la naturalesa, allò que veiem nosaltres aquí, que seria el planeta; i llavors el blau, que seria aquest deler de trobar el sentit de la nostra vida. Però, amb aquestes horitzontals, és a dir: n'hi ha alguns que són verticals, que van més cap amunt; i els altres que van cap a l'horitzontalitat, que vol dir sense tenir en compte el Creador. L'horitzontalitat seria una visió molt terrena, d'estimar la naturalesa i inclús de fer de la naturalesa com un déu, que va lligat amb aquest poema.»

L'exposició itinerant sortirà de Sant Cugat del Vallès. I tot fa pensar que farà un llarg recorregut amb la complicitat de Galeria Canals i la proclamació conclusiva del pintor: «Ha estat un plaer fer aquesta feina. Res més.»

RAMON BALASCH

NOTES

POEMES DE FERRATER COMENTATS PER BARNILS

¹ DIUMENGE

Els ocells de la llum se'n van a joc
i ens deixen a les branques un subtil
tremolor de petites veritats.
Cal perdre l'ànima d'arbust. Un altre
sentiment transitori s'ha gastat.
Ens aixequem, i amb por de no saber
retrobar a temps qui som i què volem,
anem tornant ben poc a poc. La tarda,
la brasa imatge nostra, nerviosa
però abnegada mare de la cendra,
s'apaga, i es respira la pudor
del tabac refredat. Hem estat sols,
però ara ens estrenyem als colls d'embut
(colzes amb colzes, passos que es fan nosa)
per vessar dins el poble l'imprecís
record d'uns camps trencats, al·luvials
deixes de camions, d'uns camins curts
com un alè cansat, i uns arbres vius
que ja se n'ha fet llenya. Ens confonem
amb els que s'han quedat, i que ara surten
dels balls i de les coves de penombra
gelatinosa, i tots trepitgem besos
que la tarda ha endurit, i ara es parteixen
en dues valves, com un musclo, i cauen.
Un nen que se li ha rebentat el globus
llança un plor viperí. Tots ens mirem
i riem satisfets. Cap de nosaltres
no es veu amunt per l'escala dels éssers.

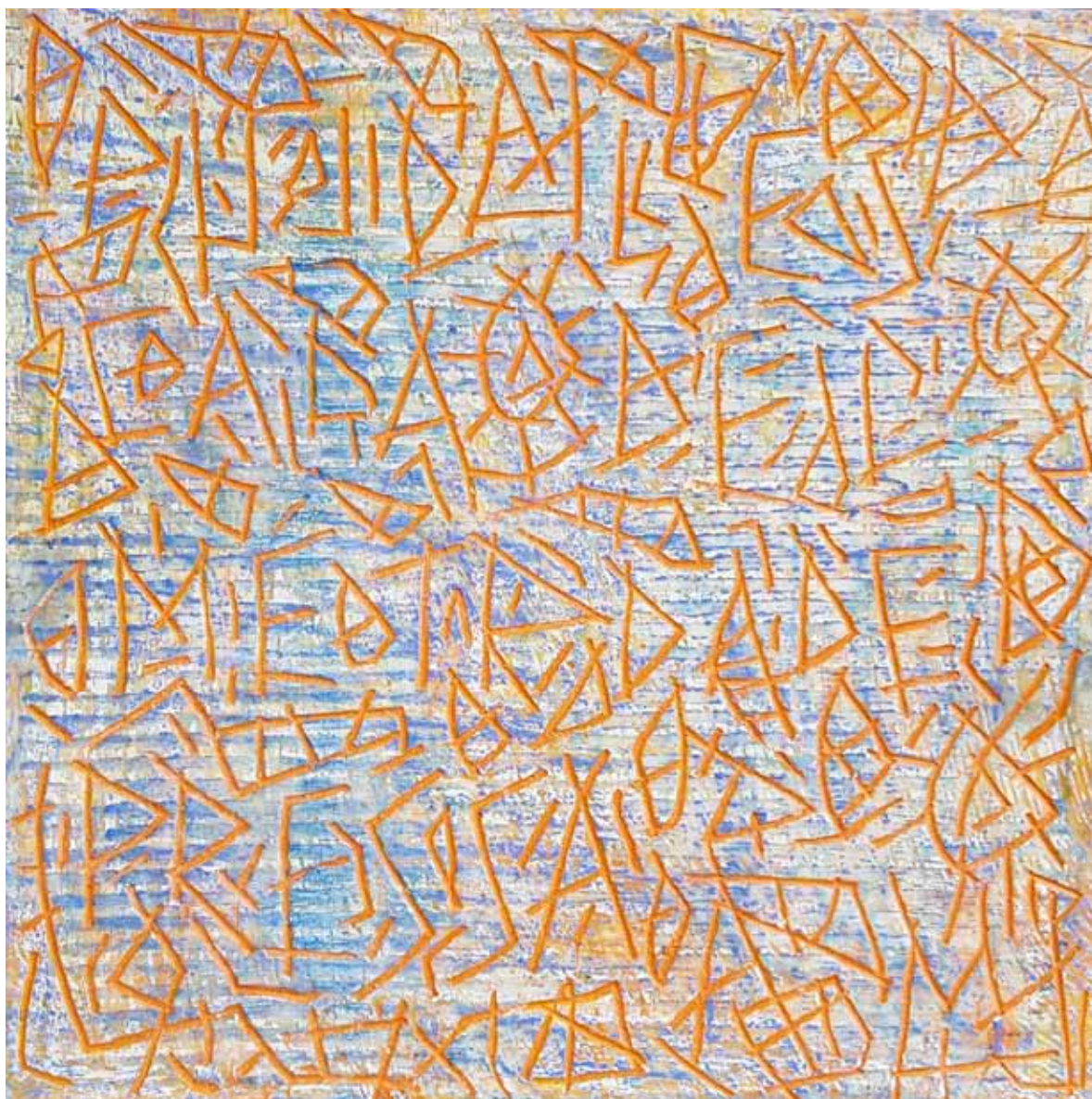
² LA CONFIDÈNCIA

Tots els llums de la nit són dins els trossos
de gel, que ens repartim i no bevem.
Ens ho farà saber. Fins a la fi

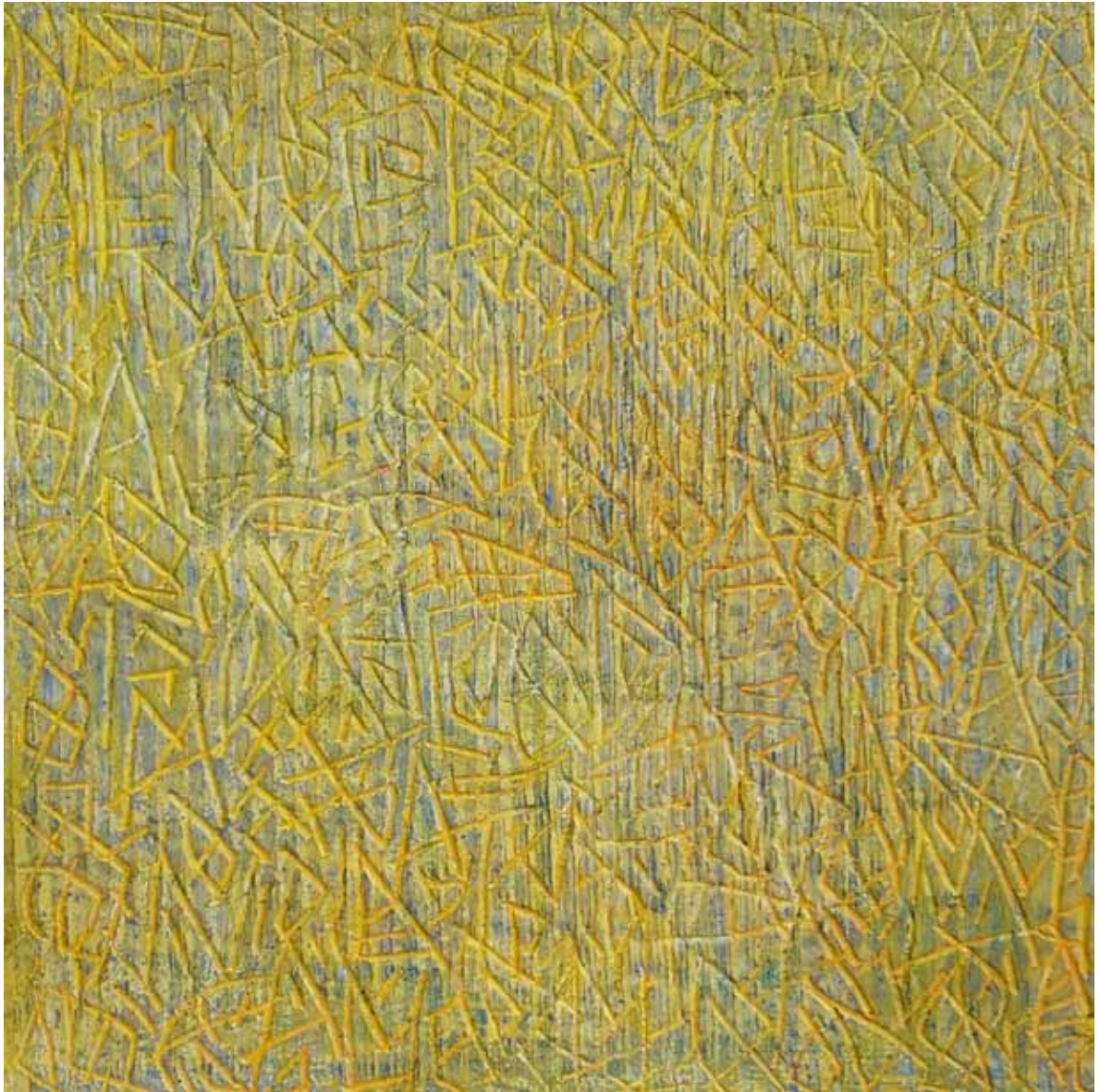
ho hem de saber: com la van violar,
i el corredor del col·legi es tornava
un uad de pedres seques, i els voltors
explotaven, enlaire, com les gotes
de gasolina en els pistons. Hi ha qui
sap sofrir més que els altres. Tots voldríem
sentir-nos fins i junts, fer-nos un feix
de joncs, i arrecerar les blanques mèdules
sota frescors de molsa. N'hi ha un
que sofreix més, fins que aixeca el gosset
i l'hi tira a la cara, i ella es vessa
per terra, mollament. Un toll rodó
de bava i pietat d'ella mateixa.
I no hi podem fer res. Hem d'esperar
que algú proposi que ens n'anem.

³ SABERS

Pujo l'escala del metro
de pressa, que se m'ha fet tard.
Ja fa mitja hora que tenia
una altra escala per pujar.
Em sobta i m'atura la vora
del buit, a l'esglaó darrer.
Marco el pla de cames que passen,
amb els ulls, com amb un nivell.
Cames que caminen pel vespre
com per un vague despoblat.
Què en saben, les còmplices cànides,
del gran joc que van entrellant?
Dones absortes consideren
que potser algú els ha mentit.
Les que van negres, ja serenes,
no saben a qui van mentir.
Els homes que baixen dels cotxes
coneixen els licors amargs.
Tres noies van juntes per riure
i saben només que han plegat.

SABERS - tècnica mixta sobre cartó - 30 x 30 cm - 2022

JOSEP CARNER - tècnica mixta sobre cartó - 30 x 30 cm - 2022

Tothom sap que pensar alguna cosa
d'algun diner, ínfim o gros.
Respiren tots. No tots recorden.
Jo sé on és el teu cos.

⁴ JOSEP CARNER

En el més alt i més fosc de la nit, no vull sentir
l'olor de maig que brunz a fora, i és petita
la làmpara amb què en tinc prou per fer llum
a les pàgines tènues del llibre, les poesies de Carner,
que tu em vas donar ahir. Fa dos anys i quatre mesos
que vaig donar aquest llibre a una altra noia. Mots
que he llegit pensant en ella, i ella va llegir
per mi, i són del tot nous, ara
que els lleigeixo per tu, pensant en tu.
Mots que ens han parlat a tots tres, i fan
que ens assemblem. Mots que romanen,
mentre ens varien els dies i se'ns muden els sentits,
oferts perquè els tornem a entendre. Com una pàtria.

⁵ COM EL VALLÈS NO HI HA RES

de Josep Carner

¡Ai casa tan camperola,
Déu me la guardi de mal!
En sa eixida, tota sola,
hi ha una malva reial.
Al safareig, de basarda,
hi frisa la llum que mor;
allà és bo, caient la tarda,
berenar d'un préssec d'or.
Travessa l'horta de seda,
riera de volts divins,
cenyida de pollancreda
i ungida de quatre pins.
De canyes és envoltada
una aigua amb son cantussol;
jo veig tota l'estelada
caiguda en el reguerol.

Els cims de la rodalia
es veuen amorosits
d'una calitja, de dia,
d'una celístia, de nits.
En un turonet que empolsa
un or envellit i rar,
hi ha una vinya tan dolça
que fa pensar en la mar.
I a penes en l'ombra estesa
s'ou un grill escadusser,
s'enfila la lluna encesa
damunt un pal de paller.

⁶ LA CIUTAT

Plena de carrers per on he tombat
per no passar els indrets que em coneixien.
Plena de veus que m'han cridat pel nom.
Plena de cambres on he cobrat records.
Plena de finestres des d'on he vist créixer
les piles de sols i de pluges que se m'han fet anys.
Plena de dones que he seguit amb la vista.
Plena de nens que només sabran
coses que jo sé, i que no vull dir-los.

TAULA DE POEMES

de Gabriel Ferrater, *Les dones i els dies*,
per ordre de pàgina dins l'edició crítica de Jordi Cornudella
(Barcelona: Edicions 62, 2018),
interpretats per Sergi Barnils

«In memoriam», 23; «La confidència», 57; «A mig matí»,
58; «Tems enrere», 69; «Un pas insegur», 71; «Cambra
de tardor», 79; «Caragol», 96; «La ciutat», 97; «Josep
Carner», 99 ; «La vida furtiva», 100; «Tant no turmenta»,
101; «L'Oncle», 108; «Els innocents», 110; «Guineu»,
112; «Boira», 159; «Bosc», 160; «Corda», 161; «Fill», 166;
«Sabers», 181; «Riure», 180; «Aniversari», 198; «Tibi soli
peccavi», 221

TEMPS ENRERE

Gabriel Ferrater

Deixa'm fugir d'aquí, i tornar al teu temps.
Trobem-nos altre cop al lloc de sempre.
Veig el cel blanc, la negra passarel·la
de ferros prims, i l'herba humil en terra
de carbó, i sento el xiscle de l'exprés.
L'enorme tremolor ens passa a la vora
i ens hem de parlar a crits. Ho deixem córrer
i em fa riure que rius i que no et sento.
Et veig la brusa gris de cel, el blau
marí de la faldilla curta i ampla
i el gran foulard vermell que dus al coll.
La bandera del teu país. Ja t'ho vaig dir.
Tot és com aquell dia. Van tornant
les paraules que ens dèiem. I ara, veus,
torna aquell mal moment. Sense raó,
callem. La teva mà sofreix, i fa
com aleshores: un vol vacil·lant
i l'abandó, i el joc amb el so trist
del timbre de la bicicleta. Sort
que ara, com aquell dia, uns passos ferris
se'ns tiren al damunt, i l'excessiva
cançó dels homes verds, cascats d'acer,
ens encercla, i un crit imperiós,
com l'or maligne d'una serp se'ns dreça
inesperat, i ens força a amagar el cap
a la falda profunda de la por
fins que s'allunyen. Ja ens hem oblidat
de nosaltres. Tornem a ser feliços
perquè s'allunyen. Aquest moviment
sense record, ens porta a retrobar-nos,
i som feliços de ser aquí, tots dos,
i és igual si callem. Podem besar-nos.
Som joves. No sentim cap pietat
Pels silencis passats, i tenim pors
dels altres, que ens distreuen de les nostres.
Baixem per l'avinguda, i a cada arbre
que ens cobreix d'ombra espessa, tenim fred,
i anem de fred en fred, sense pensar-hi.

TEMPS ENRERE - tècnica mixta sobre cartó - 30 x 30 cm - 2022 - fragment

BOSC

tècnica mixta sobre cartó
30 x 30 cm - 2022

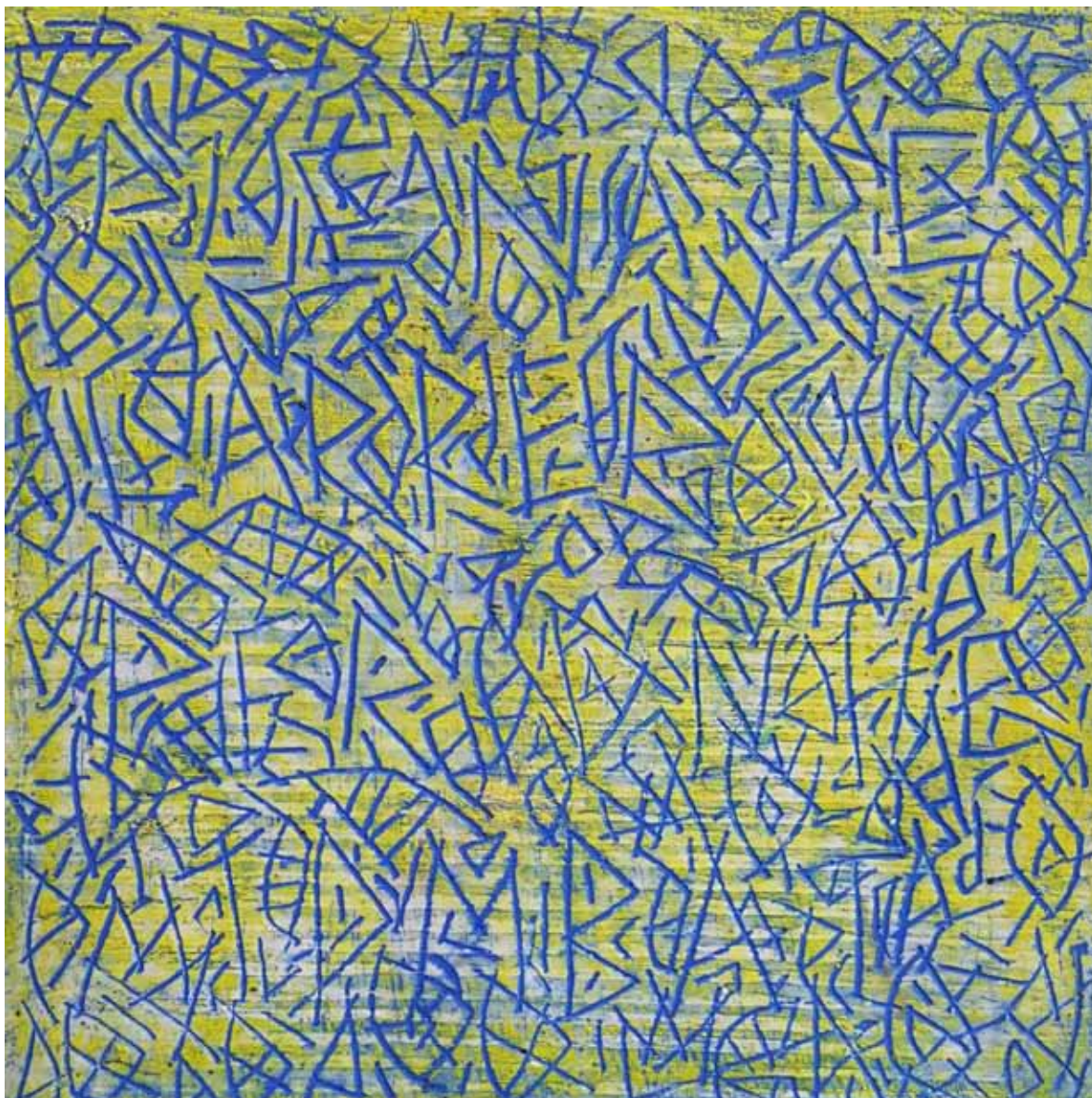

A MIG MATÍ

tècnica mixta sobre cartó
30 x 30 cm - 2022

CORDA- tècnica mixta sobre cartó - 30 x 30 cm - 2022

LA CIUTAT - tècnica mixta sobre cartó - 50 x 50 cm - 2022

UN PAS INSEGUR - tècnica mixta sobre cartó - 30 x 30 cm - 2022

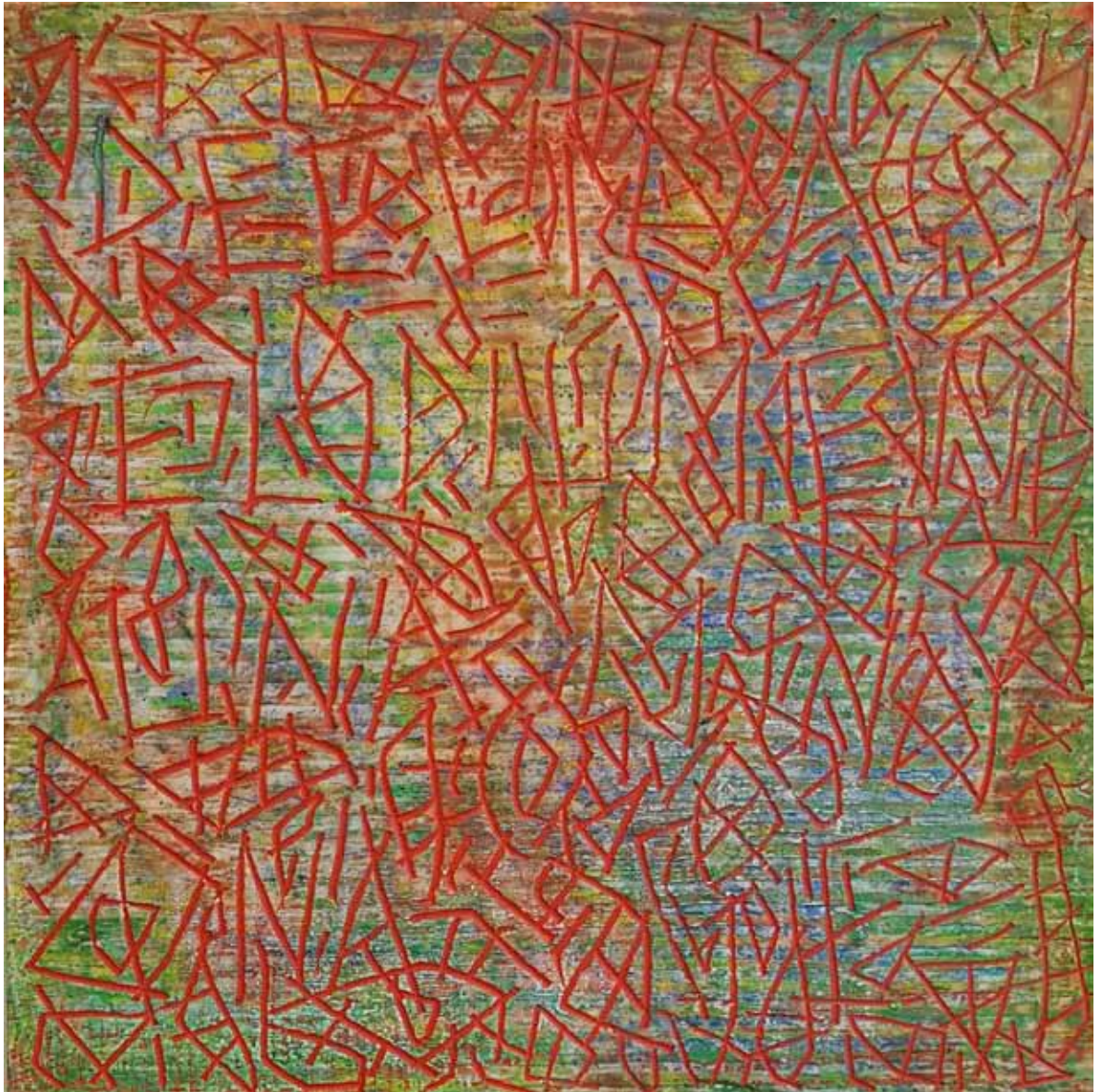
RIURE - tècnica mixta sobre cartó - 30 x 30 cm - 2022

TIBI SOLI PECCAUI
tècnica mixta sobre cartó
30 x 30 cm - 2022

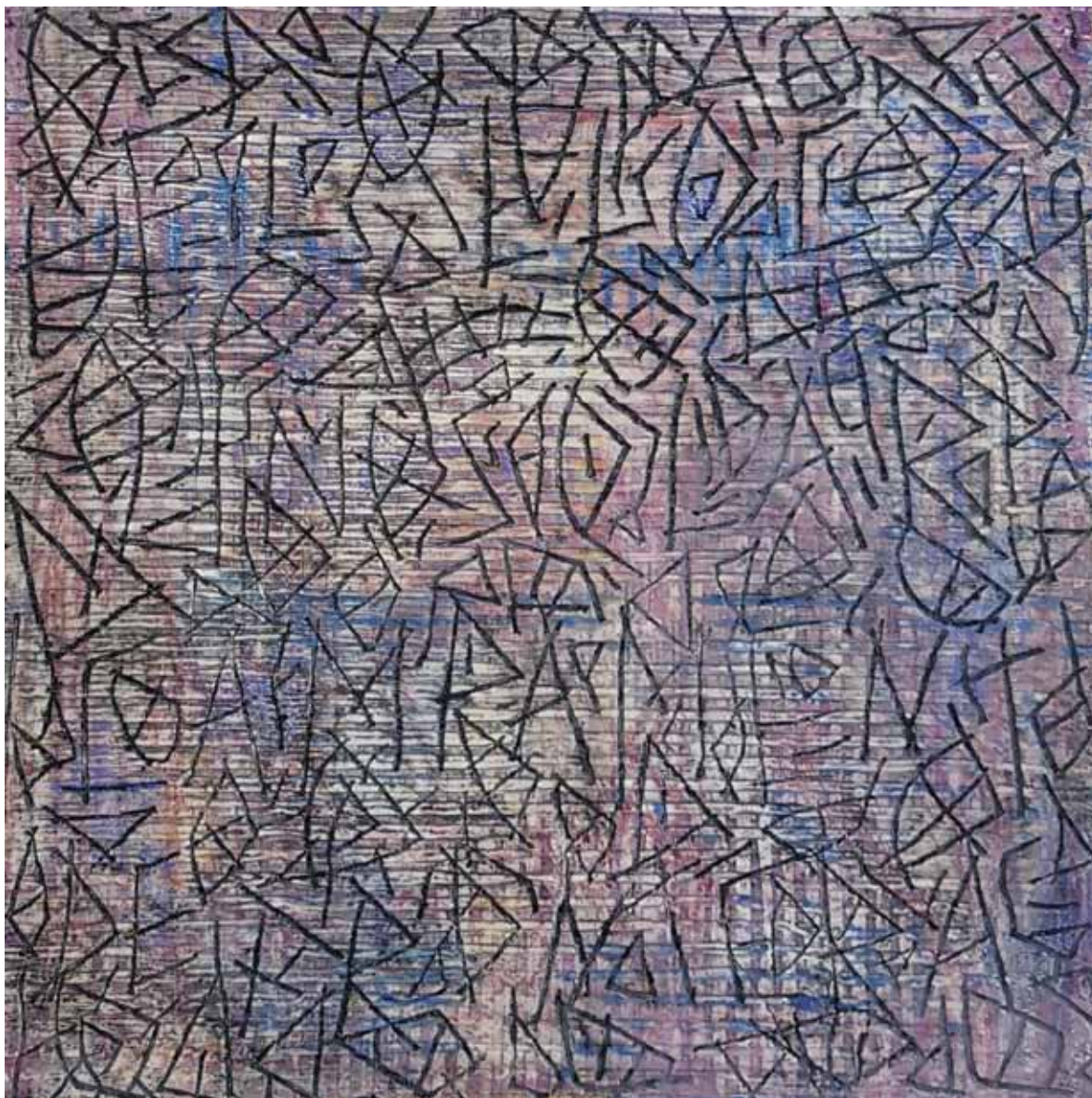

ELS INNOCENTS
tècnica mixta sobre cartó
30 x 30 cm - 2022

CARAGOL - tècnica mixta sobre cartó - 30 x 30 cm - 2022

GUINEU - tècnica mixta sobre cartó - 30 x 30 cm - 2022

TANT NO TURMENTA

tècnica mixta sobre cartó

30 x 30 cm - 2022

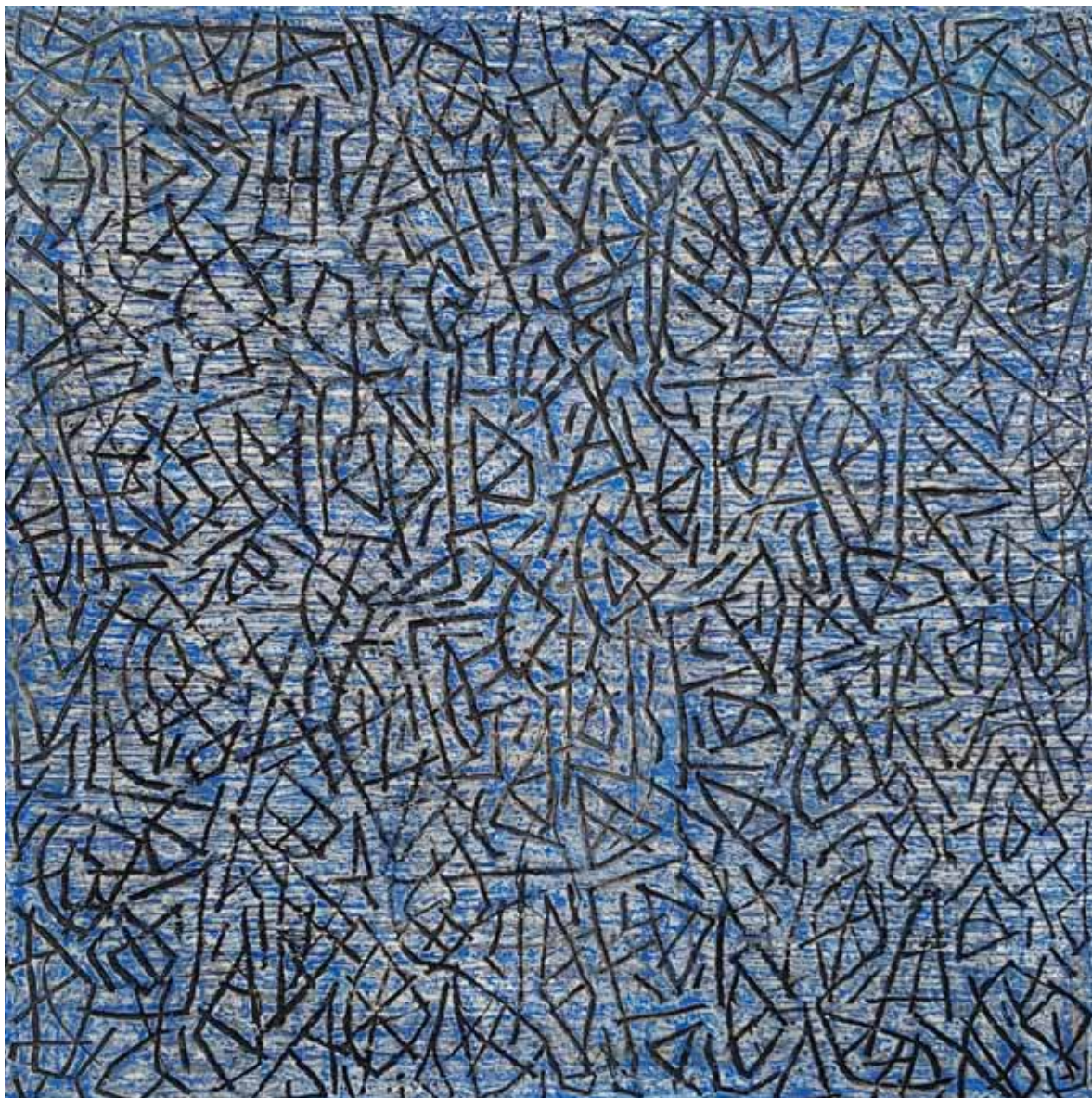
LA VIDA FURTIVA

tècnica mixta sobre cartó

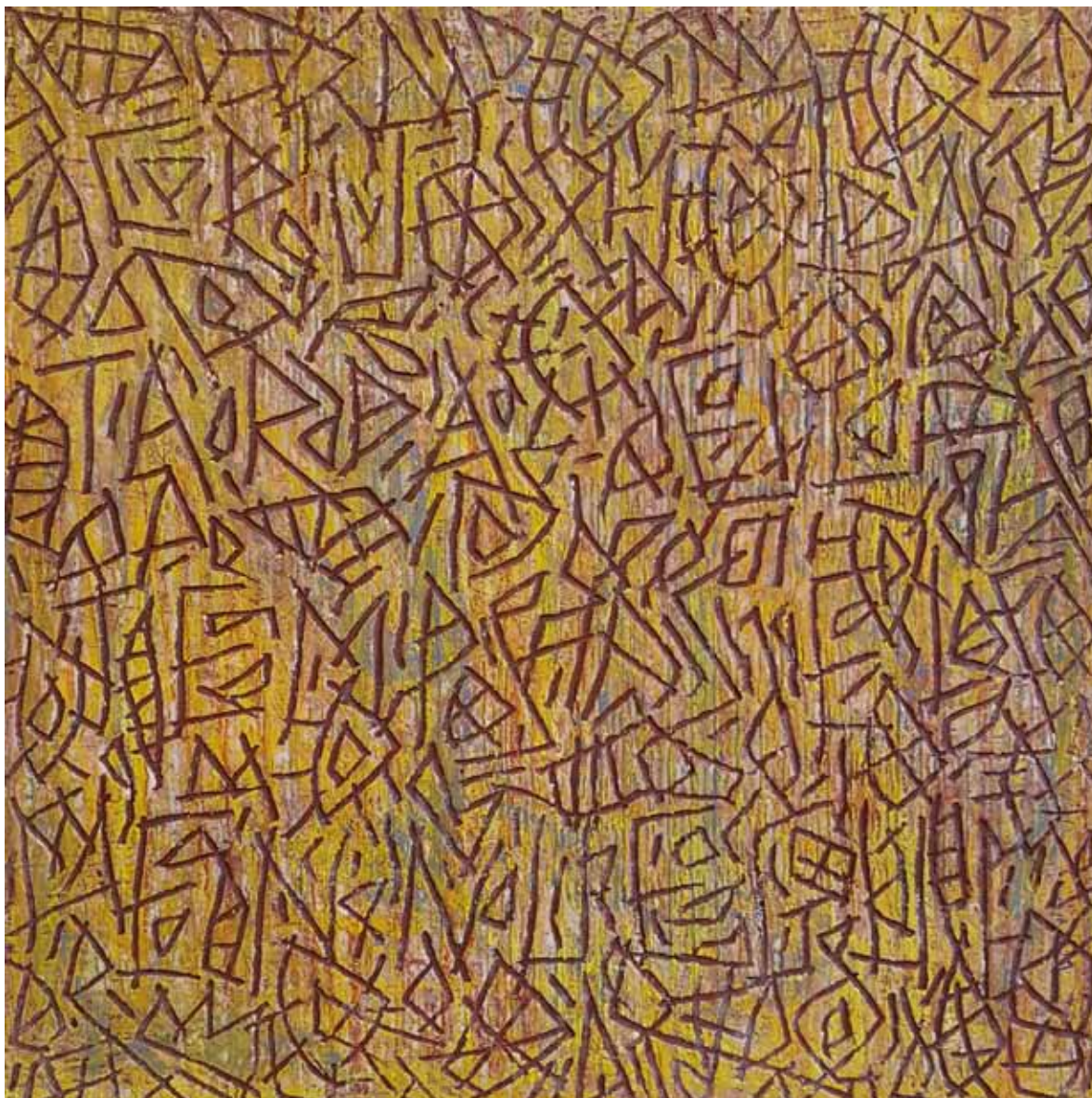
30 x 30 cm - 2022

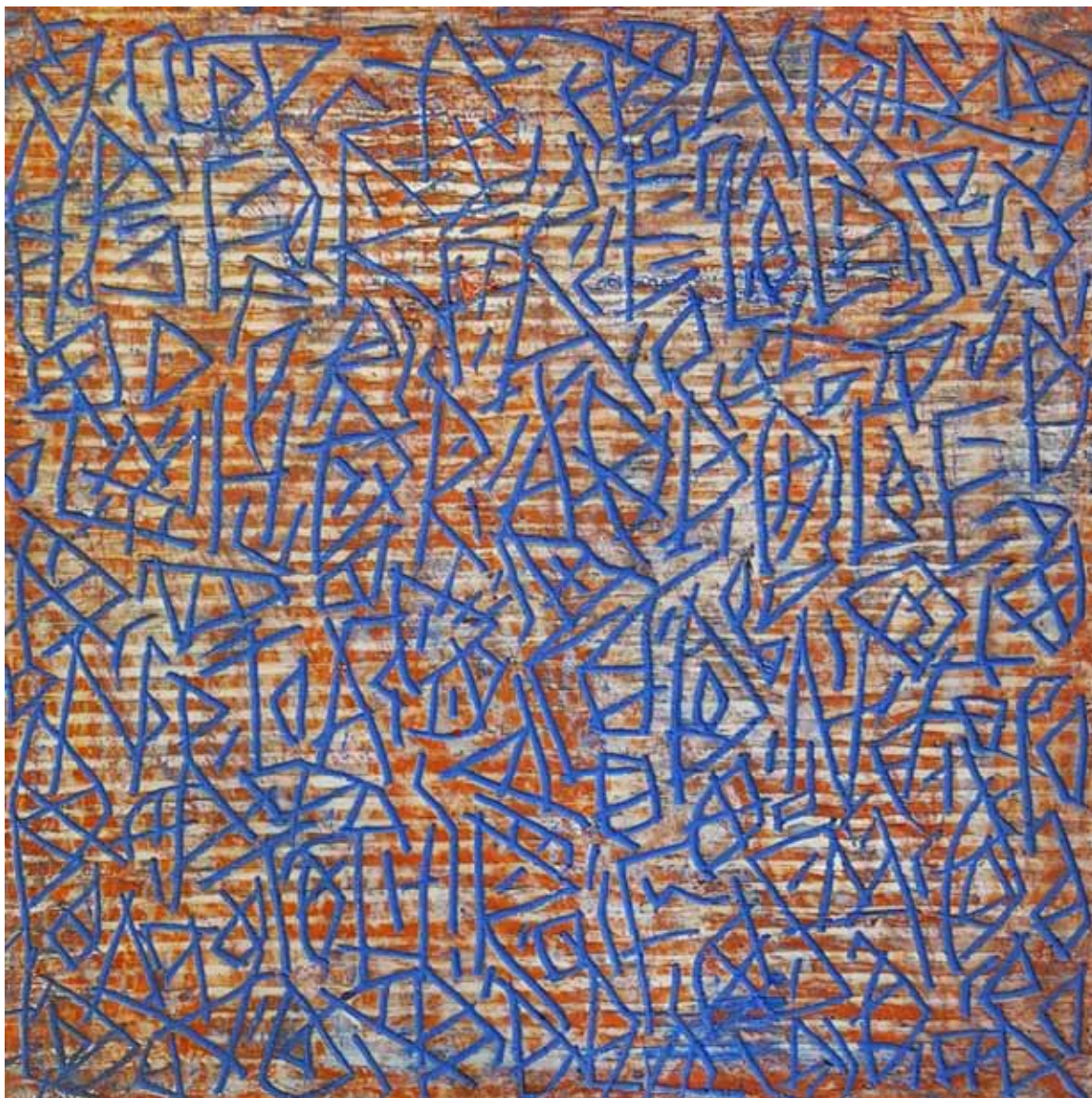
CAMBRA DE TARDOR - tècnica mixta sobre cartó - 30 x 30 cm - 2022

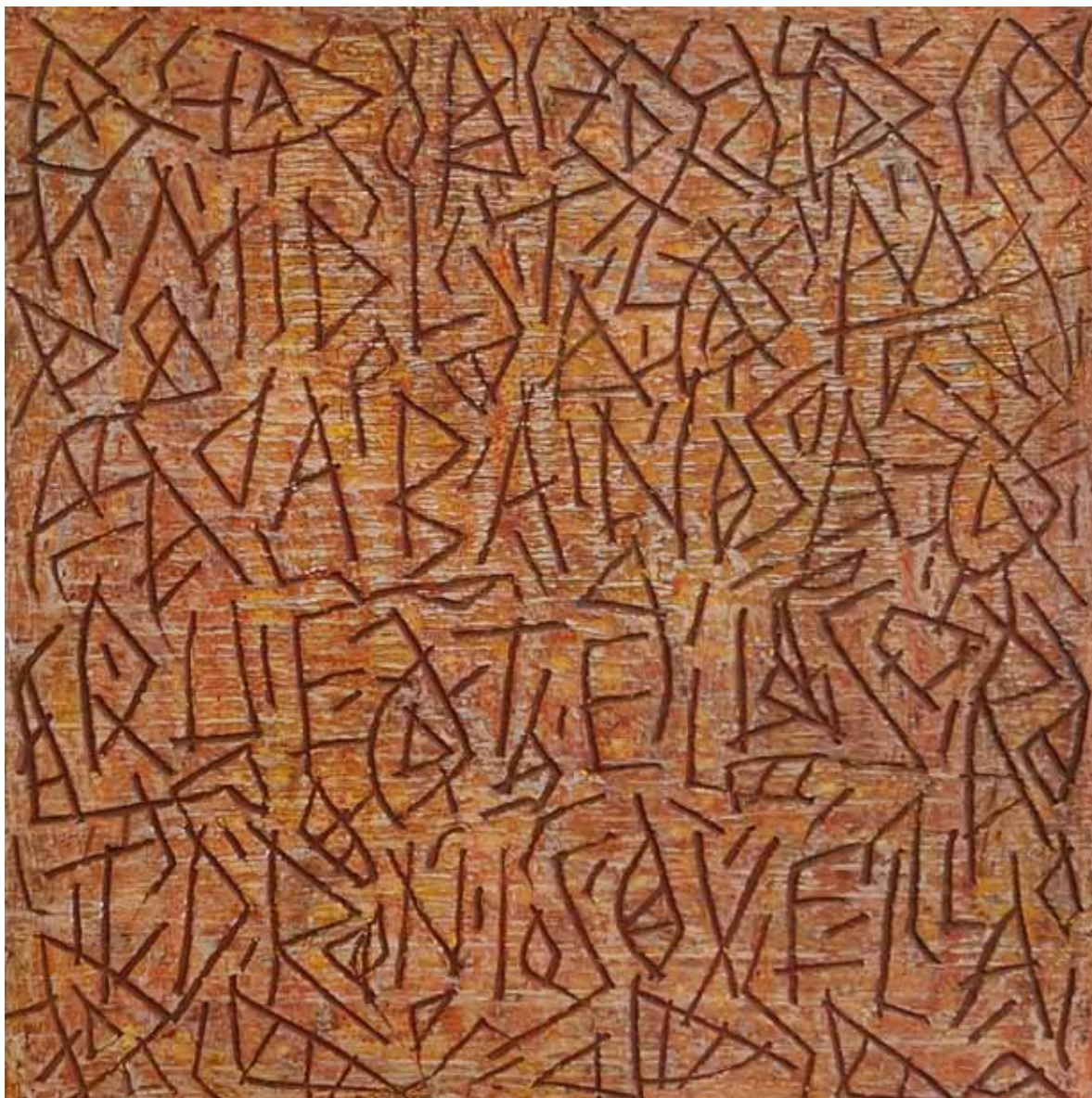
IN MEMORIAM - tècnica mixta sobre cartó - 30 x 30 cm - 2022

FILL - tècnica mixta sobre cartó - 30 x 30 cm - 2022

L'ONCLE - tècnica mixta sobre cartó - 30 x 30 cm - 2022

BOIRA - tècnica mixta sobre cartó - 30 x 30 cm - 2022

ANIVERSARI - tècnica mixta sobre cartó - 30 x 30 cm - 2022

SERGI BARNILS (Bata, Guinea Equatorial, 1954)

Resideix a Barcelona i té l'estudi a Sant Cugat del Vallès, on es dona a conèixer el 1992 amb *XV de XX*, de Canals Galeria d'Art. Després, Klaus Drobig, del Centre d'Art s'Estació Sineu, a Mallorca, el porta a Berlín i a Hamburg. El 1994 exposa a la Galeria Lourdes Jáuregui, de Saragossa, i això el posa en contacte l'any següent amb la Galeria Marcorossi de Milà.

Des d'aleshores, amb Marco Rossi, exposa per tot Itàlia i també per Alemanya, Àustria, Suïssa, Holanda i Bèlgica. Un itinerari que el porta de ciutat en ciutat: de Torí a Amsterdam, de Zuric a Viena, de Ginebra a Carrara, de Bolonya a Madrid. I, encara, els museus: a la Galeria Nacional de Praga, al Museu de Pintura i Escultura d'Istanbul i al Museum Rohrerhaus de Wolfurt (Àustria), entre d'altres.

La poètica de Barnils parteix del *Cicle dels jardins oblidats* (Monestir de Sant Cugat, 1996), creix amb *L'alfabet de la meva vida* (Brussel·les, 2000), s'expandeix per *La ciutat cèlica* i *La morada immutable* (Palazzo Racani Arroni, Spoleto, 2001), fa un potent tour de force en la col·lectiva amb Ugo Nespolo *Europa* (Ex Magazzini del Sale, Cervia, 2002), reposa damunt la roca de *L'etern invisible* (Milà, 2003) i vibra per *Una pàtria resplendent* (Verona, 2004) i les *Doxologies* (Barcelona, 2004).

La glòria de Déu il·lumina la ciutat (Clusone, 2005) i tota mena de pedres precioses: *Pedra de jaspi* (Imbersago, 2005), *Pedra d'àgata* (Torí, 2007) i *Pedra de jacint* (Borgomanero, 2009). El pintor se submergeix en *Els colors de la vida* (Piacenza, 2008) i en *De la nova Jerusalem* (Roma 2006), ofereix *Aigua de vida* (Palau del Podestà, Castell'Arquato, 2007) i *Càntic nou* (Milà 2007). *La ciutat ideal* (Palau dels Prínceps de Correggio, 2009), *De les dotze portalades* (Ortisei, 2010) i les *Visions de la núvia engalanada* (Clusone, 2010) són el camí que el porten a *Vers la ciutat esplendent* (Terrassa, 2011), que irradia amb *Maragda* (Milà, 2012) i *Safir* (Borgomanero, 2013).

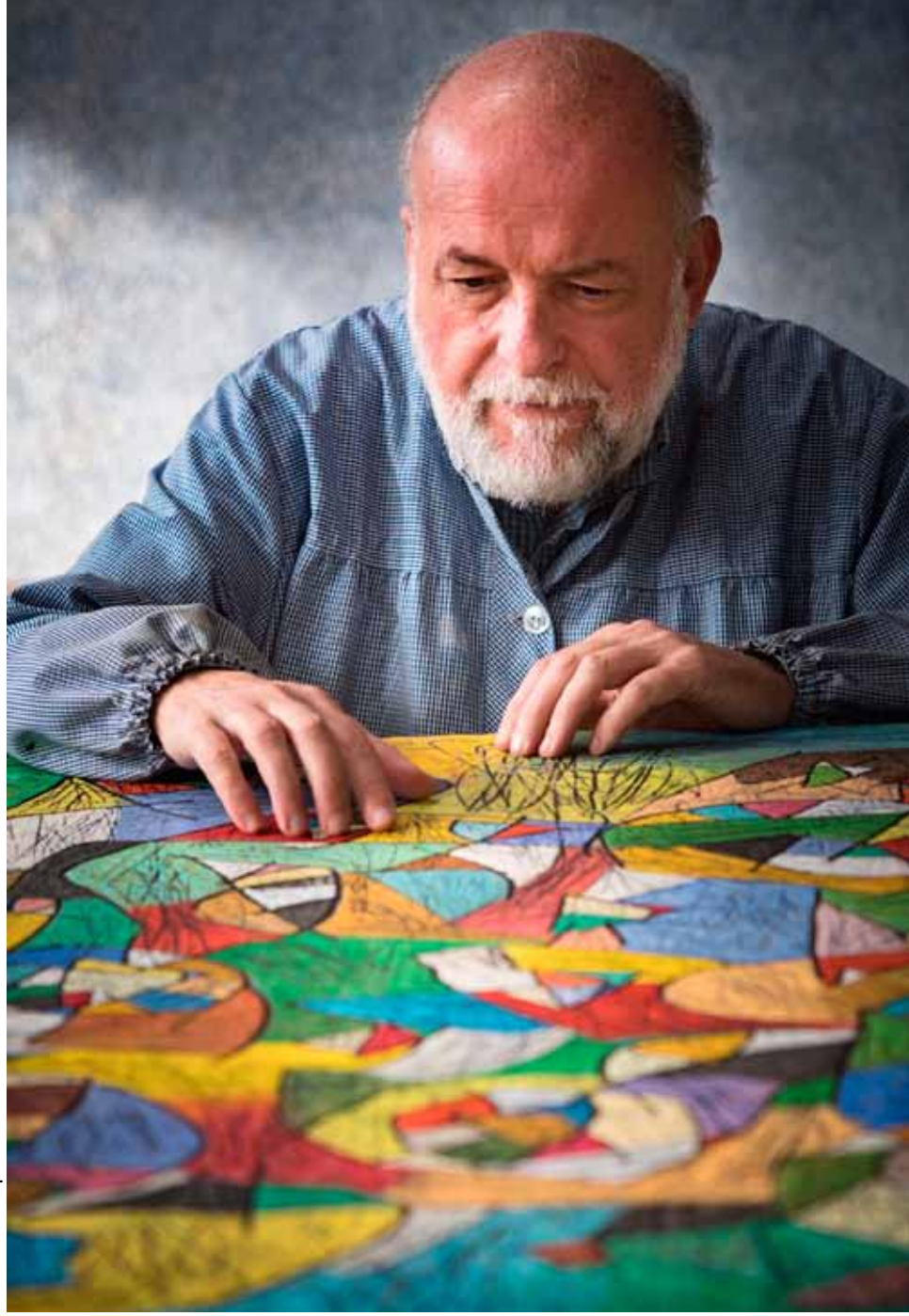
L'esclat d'*Ocnos i el parat esglai* de Salvador Espriu (monestir de Sant Cugat, 2013) obre un nou camí cap a la *Ciutat reial* (Ortisei, 2014) i *Arrels i ales* (Brussel·les, 2014), per descobrir el *Cel nou* (Pietrasanta, Lucca 2014), la *Ciutat abillada* i les *Beceroles d'una terra nova* (Verona, 2014). La peça *Mapamundi* per a la marató italiana Telethon (2015), *Verger Acolorit* (Clusone, 2015), el mural *Malaquies 4* per a una església evangèlica de Barcelona, *Blanquina* (Milà, 2015) i les il·lustracions per al llibre *Amic i amat; Tres homes de Déu en diàleg*, preparen *Maran Ata* a la Fundació Vila Casas el 2017.

La seva ronda pels grans casalicis de la Llombardia a la Toscana passant pel Vèneto, l'Emília-Romanya o la Ligúria, fa parada i fonda el 2017 al palau de la Fondazione Stelline de Milà i al CAMEC de La Spezia amb *Alfabeto Segnico*; un diàleg a quatre entre artistes de generacions diferents: els italians Giuseppe Capogrossi i Achille Perilli, i els catalans Joan Hernández Pijuan i Sergi Barnils. També obre les portes del restaurat Palazzo Anguissola da Cimafova Rocca, a Piacenza, amb *Revelació*, i viatja amb *La Capuccina* a Borgomanero i amb *Ciutat engalanada* a Clusone.

Comença el 2020 a Bregenz, Àustria, i segueix a Milà, Pietrasanta i Verona per ullprendre amb *Pedra Cèlica*, on, per primer cop, experimenta la seva tècnica d'encàustica sobre marbre, granit, basalt i pissarra. Torna a trepitjar el seu país amb *Jaspi* al Museu Frederic Cabanas de Sant Cugat del Vallès, i més tard a l'Espai Casa Amatller a Barcelona. El 2021, *Cambra confinada*, resultat de la primera onada de la pandèmia, es veu a l'Espai Cavallers de Lleida, a la Galeria Atelier de Barcelona, i, sota el nom *Ànima i espiritualitat*, a la Fundació Pinnae de Vilafranca del Penedès.

Arribat el 2022, només un Artista en majúscules com ell podria il·lustrar i donar forma, color, gradient i sentit als tres volums d'*Enigmes de la Bíblia i cultura contemporània*, escrits per Lluís Busquets i Grabulosa i editats per Balasch Editor, en una oceànica, profètica, sàvia, gradual i volcànica expressivitat.

foto: Josep Casanova

de l'1 de juliol al 30 de setembre de 2022

c/ Orient, 24 - Sant Cugat - Barcelona -

